

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii
Dei**

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio III. Quæstio dirempta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

S. Thom.
q. 6.

pophagi: quia illa corpora retinent multa hominis accidentia. Multò ergo meliùs id dicatur de corpore instructo perfectis instrumentis via generationis, quàm instrumentis dissolutis via corruptionis. Neque in hoc mysterio requiritur alius vocum vsus præter communem omnibus gentibus. Neque assumptum fuit corpus in esse carnis existentis cum alia forma, sed existentis cum anima rationali eo instanti reali: at verò in illo priori naturæ præscinditur ratione ab omni forma, ab irrationali quidem: quia in illo priori consideratur vt causa dispositiuè eam corrupens: quæ corruptio sequitur in eodem instanti reali pro secundo signo naturæ. à rationali autem præscinditur: quia consideratur in illo priori, vt vltima dispositio ad illius vnionem; quæ vnio itidem sequitur in eodem instanti reali pro secundo signo rationis.

§. 11. Secundò argumentatur P. Vasquez disp. 39. cap. 3. quia in hac assumptione seruatus est naturalis ordo quem partes habent in subsistendo: sed naturaliter non subsistunt priùs natura, quàm inuicem vniantur: ergo neque assumuntur. Minorem sæpiùs conatus est probare. Caiet. art. 1. & 5. §. Ad rationem autem ostensiuam; negat Maiorem, tum propter infinitatem personæ: tum quia in morte Christi retenta est vnio partium, & quod est vltimum in resolutione, est in executione primum. Non placet, vt ostèdi supra contra eundem Caiet. tum quia nihil fieret in opposito ordine contra infinitatem personæ: tum quia adagium illud est verum inter ea, quæ comparantur vt causa & effectus finalis. Nam finis est, qui primus amatur, & media ratione illius; at verò in executione priùs ponitur medium. In subsistentijs autem opposito modo debet contingere, quo vult Caiet. quia totum includit in se subsistentias partium: imò vna esset subsistentia partium, & totius, vel saltem vnio partialis poterat dependere ab vnione corporis & animi, tamquam à dispositione in fieri. Neganda est igitur argumenti Minor.

§. 12. Tertio arguit ex Patribus asserentibus carnem assumptam media anima, de quo egi disp. 45. à §. 9.

SECTIO III.

Questio dirempta.

§. 13. Dico Primò: Corpus priùs natura fuit vnium Verbo, quàm anima. Patet ex Caietan. supra, & S. Thoma. alioquin totum non fuisset vnium posterius, quàm partes. Hanc expressè docet P. Suarez disp. 17. sect. 2. conclus. 2. Præstò est ratio: quia priùs natura materia est subsistens, quàm vnita.

§. 14. Dico Secundò: Corpus priùs natura fuit assumptum ordine executionis, quàm anima. Ita P. Suarez supra sect. 3. conclus. 2. Videtur colligi ex Caiet. supra propter illum ordinem resolutionis, & executionis. Probatur, quia priùs natura, quàm anima creetur, intelligitur corpus vltimò dispositum: sed pro illo priori est subsistens: ergo.

SECTIO IV.

Verùm sit alia vnio ad totam humanitatem?

§. 15. S Tatuendum Primò, humanitatem in Verbo non habere vnionem hypostaticam nisi secundum eas partes, quæ in composito habent subsistentiam. ex gr. si vnio materiæ & formæ non terminatur immediatè subsistentia, neque immediatè terminabitur Verbo: si autem vnio subsistit, vt subsistit materia, assumetur eadem ratione, quæ illa. Quia in assumptione humanitatis Verbum gerit vices subsistentiæ creatæ: vt autem alicubi eas suppleat, opus est vt inde amoueat subsistentia naturalis. Item quod ex natura rei non subsistit, non est opus vt terminetur Verbo: tum quia id non potest fieri; tum quia superflua esset talis assumptio: quod enim efficere potest subsistentia naturalis partium sine subsistentia vnionis, potest efficere assumptio partium sine immediata assumptione vnionis.

§. 16. Dico igitur, vnionem non fuisse assumptam à Verbo proximè & immediatè; sed media assumptione partium inter se vnitarum. Probatur, quia vnio non terminatur subsistentia naturali immediatè. Nam subsistentiam non cognoscimus nisi per fidem: est enim nobis ignotus eius effectus, & necessitas lumine naturæ: ex fide autem tantum habemus subsistentiam conuenire naturæ: vnio autem non est natura: & sic non habemus principij illi adscribendæ subsistentiæ. Deinde subsistentia est substantia absoluta: ergo non potest esse complementum vnionis, quæ est modus substantialis. Hac de re latè egi disp. 2. Physic. sect. 8.

§. 17. P. Suarez disp. 17. sect. 5. §. Secundo modo, ait vnionem corporis & animi assumptam fuisse à Verbo immediatè & speciali vnione distincta ab vnione partium. Primò, quia aliàs non esset assumpta tota humanitas, vt est vna: quia partes humanitatis etiam collectiuè sumptæ non sunt tota humanitas: ergo. Hanc sententiam ante P. Suarez nullus docuit: quod animaduertit P. Vasquez: neque est necessaria ad hoc mysterium: nullus enim dubitauit totam humanitatem subsistere naturaliter; nec tamen dixit vllus vnionem habere subsistentiam propriam. Ad argumentum respondetur, fuisse assumptam totam vniam humanitatem: quia partes assumptæ erant in eodem instanti reali inuicem vnitæ, ex quibus partibus assumptis, & earum vnione, constituitur humanitas vna, in quo sensu assumpsit naturam vt vniam si autem illa reduplicatio significat vnitatem naturæ fuisse assumptam (vt significare videtur) respondeo non fuisse assumptam naturam vt vniam; sed naturam vniam: nam etiam Verbum assumpsit corpus organicum passibile, pulchrum atque procerum: non quòd passibilitas, pulchritudo aut proceritas fuerint immediatè assumptæ; sed quia assumptum fuit corpus eis accidentibus realiter delibutum: ergo similiter assumpta fuit natura vna: non quòd assumptio reduplicet supra vnitatem, sed supra partes habentes vnionem: imò tota humana natura est immediatè assumpta, quia præter materiam & formam non est alia natura humana.

§. 18. Dices, præter materiam & formam esse naturam humanam completam. Contrà: Non est alia